

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Bdejte
- 2 Predstavujeme misionárov
- 2 Dehoniáni na Slovensku
- 3 Z histórie
- 5 Bodka za prázdninami
- 6 Svedectvo
- 7 Nechajte a nebráňte
- 8 Lurdská jaskyňa
- 9 Výlet do Wieliczky
- 10 Zjednotení v modlitbe
- 10 Adorácia
- 11 Zo života spevokolu

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
 Redaktori: Michal Marlenga, Martina Lisá, Martina Gajancová, Martin Brziak, Miroslava Triznová
 Cenzor: Michal Marlenga
 Jazyková úprava: Anna Ondrejková
 Grafická úprava: MM
 Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie
 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14
 Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk
 Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátene príspevkov.

GEORGIUS

foto: <http://thecrackeddoor.com>

Bdejte...

„Bdejte, lebo neviete, kedy príde Pán... aby vás nenašiel spať...“ (Porov. Mk 13, 33-37)

Pán Ježiš neraz rozprával podobenstvá, v ktorých svojich najbližších upozorňoval na pripravenosť. Mal na mysli najmä pripravenosť pre Božie kráľovstvo. Kristov učeník by skutočne mal byť pripravený. No napriek tomu občas treba pripomenúť aj túto Ježišovu požiadavku.

Niekedy sa stane, že sa v nás objaví pocit, akoby sa Boh od nás vzdialil. Je pravdou, že nie sme schopní v každodennom živote vycítiť jeho prítomnosť. A tak nám môže napadnúť myšlienka: ak Pán všetkého života je ďaleko, pánom svojich životov sa staneme my a budeme môcť so svojimi životmi urobiť všetko, čo len chceme. Boh sa však od nás nevzdialil. Je s nami a čaká. Čaká, čo urobíme so svojím životom a ako využijeme slobodu, ktorú nám dal.

O niekoľko dní začne adventné obdobie. V ňom nás čaká milostivý čas. Čas misií. Je to krásna príležitosť, aby sme opäť začali žiť krásny život. Život naplnený božou milosťou. Máme k tomu všetko, čo potrebujeme. Najskôr slobodu a dary, ktoré nám dal Boh. Dal nám aj cieľ. Aby sme boli pripravení na stretnutie s ním. Ostatné je v našich rukách. Využijeme tento čas naplno. Aj advent, aj misie.

Ľudové misie sú duchovnými cvičeniami pre farnosť. Nie každý má totiž možnosť odísť z domu a utiahnuť sa na pár

dní do ticha exercičného domu preto, aby obnovil svoj vzťah k Bohu.

Misie sú časom návratu k hodnotám evanjelia, k tomu, čím sme sa stali pri krste, birmovke, či pri prijímaní sviatosti manželstva alebo aj kňazstva. Na niektoré dôležité veci sa časom zabúda a treba ich „oprášiť“. Je to naše životné povolanie kresťana - otca, matky, manžela, manželky, dieťaťa, slobodného muža, slobodnej ženy...

Duchovná obnova je časom na nový pohľad na Boha, na seba i na druhých, s ktorými náš život spája.

Duchovné cvičenia sú určité pre ľudí, ktorí chcú svoj život i povolanie žiť zodpovedne bez ohľadu na to, v akej sa nachádzajú situácii.

Počas týchto dní sa hovorí prostredníctvom prednášok o mnohých témach. Podobné je to aj v rozhovoroch s konkrétnymi ľuďmi. Páter misionár si totiž nájde čas aj pre priame rozhovory s veriacimi. Vždy však necháva vyhradený čas pre ticho a súkromie, aby vypočuté slovo zapustilo korene v srdci tých, ktorí chcú duchovne rásť. Preto prichádza misionár medzi nás a ohlasuje to, čo je dôležité pre náš život.

Misie vo farnosti, to je čas, keď máme možnosť urobiť niečo pre svoj vzťah k Bohu, pre svoju večnosť. Spoznať svoje srdce. Zistiť, na čom nám naozaj záleží. Možno je treba začať odznova, lebo Boh má veľké srdce.

Srdečne pozývame k obnove ducha a k prehĺbeniu viery. Nech nás naplní božia milosť, aby sme prežili nádherný čas venovaný Bohu, našim blízkym i sebe samým,

Duchovní otcovia a páter misionár

Predstavujeme misionárov

Zakladateľ rehole

Otec Lev Ján Dehon sa narodil 14. marca 1843 v La Capelle vo Francúzsku. Štúdium teológie ukončil v Ríme. Dňa 19. decembra 1868 prijal kňazskú vysviacku. Ako mladý diecézny kňaz hlboko prežíval sociálne premeny, ktoré prebiehali koncom XIX. storočia vo Francúzsku.

Inšpirovaný Duchom Svätým založil v roku 1878 Reholu kňazov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, ktorá má spiritualitu sú-

Lev Ján Dehon stredenú na Eucharistiu <http://www.snipview.com> - neustále prítomného Ježiša Krista.

„Keď sa budeme veľa modliť, vtedy tiež veľa spravíme“ - hovorieval. Jeho nadšenie vyplývalo z hlbokého prežívania viery, ktorú posilňoval eucharistickým kultom. Páter Dehon bol nielen veľkým ctiteľom a apoštolom Božského Srdca, ale zároveň veľkým apoštolom sociálnej náuky Cirkvi a hlásateľom civilizácie lásky. Preto jeho poslanie je stále aktuálne. Dehoniáni naďalej v duchu „lásky a vynahrádzania Božskému Srdcu“ slúžia ľuďom na celom svete.

Zakladateľ dehoniánov pochopil, že človek, ktorému pomáha Ježišovo Srdce, môže meniť históriu a budovať novú spoločnosť. Zomrel 12. augusta roku 1925 v reholnom dome v Bruseli.

Dehoniáni na Slovensku

V roku 1995 sa otec provinciál Czesław Konior rozhodol poslať na Slovensko kňaza z rehole dehoniánov. O rok neskôr sa provinciál, páter Zbigniew Bogacz a páter Andrej Klóska stretli s biskupom Rudolfom Balážom. Počas stretnutia otec biskup navrhol možnosť pôsobenia kňazov dehoniánov v Martine - Priekope. Počas stretnutia otec biskup navrhol možnosť pôsobenia kňazov dehoniánov v Martine - Priekope, o niečo neskôr v Turčianskych Tepliciach. Odpoveď zo strany predstaveného poľskej provincie bola takmer okamžitá. 14. júla 1996 provinciál pricestoval na Slovensko spolu s pátrom Bogaczom a ešte v ten deň sa uskutočnilo prvé stretnutie s farárom z Turčianskych Teplíc Martinom Mojžišom. Pri rozhovore sa dotkli podmienok príchodu prvého dehoniána z poľskej provincie na Slovensko. Mali pôsobiť v Turčianskych Tepliciach, preto sa rozhodlo o kúpe domu pre budúcu komunitu.

V auguste už bol páter Mieczyslaw Klóska vymenovaný za kaplána.

V decembri opäť navštívil Turčianske Teplice provinciál, aby si obhliadol dom pre komunitu dehoniánov. Dom stál na Ulici Slobody. Po prehliadke domu a po dohode s majiteľom provinciál rozhodol o jeho kúpe. Peniaze na tento cieľ venovali spolubratia z flámskej provincie.

15. mája 1997 pricestoval do Turčianskych Teplíc páter Juraj Bernaciak. Prišiel aj so svojimi rodičmi. Mal sa zapojiť do pôsobenia na území Slovenska ako ľudový misionár. Vzhľadom na úlohy, ktoré ho čakali, teda hlásanie misií a duchovných cvičení, sa musel naučiť slovenský jazyk. Učil ho profesor Jozef Moravec, učiteľ na dôchodku, ktorý dlhé roky vyučoval slovenčinu na strednej pedagogickej škole. On sa stal prvým slovenským členom dehoniánskej rodiny laikov.

1. júla 1997 sa páter Bernaciak ubytoval v novokúpenom dome a o dva týždne neskôr sa k nemu pripojil rehoľný brat Andrej Skupieň, ktorý mal plniť povinnosti ekonóma domu.

V súvislosti s určitými záležitosťami v diecéze biskup navrhol, aby sa páter Mieczyslaw Klóska ujal úradu administrátora farnosti Turčianske Teplice. Súčasne sa pracovalo na prispôbovaní kúpeného domu rehoľným podmienkam. Po ukončení prác tento dom 30. septembra 1997 otec biskup Baláž slávnostne požehnal a otvoril tak misijný dom kňazov dehoniánov.

Napriek mnohým povinnostiam na území farnosti začal páter Bernaciak v septembri 1997 misijné pôsobenie. Aj páter Klóska chcel mať podiel na misijných aktivitách. Preto prijal aj funkciu riaditeľa Pápežských misijných diel v Banskobystrickej diecéze. Vzhľadom na zväčšujúci sa rozsah farských povinností a aj na veľkú potrebu hlásania misií predniesol prosbu o pridelenie ďalšieho kňaza. V tom čase vykonával v Turčianskych Tepliciach svoju diakonskú prax Jaroslav Mašlanka. Po kňazskej vysviacke sa pripojil k misionárom. Ako nový kaplán sa rýchlo zapojil do práce s mládežou, vďaka čomu mu bola zverená funkcia zodpovedného za formáciu mládeže v dekanáte. Svojím nadšením si získal sympatiu mnohých mladých ľudí.

Okrem pastoračnej práce a misijného pôsobenia sa kňazi dehoniáni zapojili aj do ďalších aktivít: starostlivosť o kňazský aj štátny dom dôchodcov, starostlivosť o chorých, duchovná formácia mládeže, založenie klubu anonymných alkoholikov.

V rámci misijného pôsobenia bolo doteraz

vyhlásených 50 misií a duchovných cvičení. Po šiestich rokoch hlásania misií, v advente roku 2003, boli vyhlásené prvé intronizačné misie (t. j. ustanovujúce Krista za kráľa farníkov). Vďaka práci s mládežou sa podarilo utvoriť početnú skupinu liturgickej služby ako aj spevokol, ktorý spieva počas svätých omší venovaných osobitne deťom. Tieto sväté omše majú dobrú povest, čoho najlepším dôkazom je veľký počet detí a rodičov, ktorí sa na nich zúčastňujú.

V súčasnosti pracuje jeden z nás ako kaplán vo farnosti Turčianske Teplice, kde máme aj rehoľný dom. V mestskej časti Dolná Štubňa ďalší pôsobí ako rektor kostola.

Od roku 2009 sme začali pôsobiť aj vo farnosti Veľké Ripňany. Od júla roku 2010 máme v správe farnosť Horná Štubňa.

Tam, kde pôsobíme, snažíme sa kráčať cestou lásky. Lásky k bratom a k sestrám, k núdzným i bohatým, teda ku všetkým, ku ktorým nás posielal Pán.

Prevzaté z www.dehoniani.sk

Z histórie

Pohľad na Bobrovec okolo roku 1950
<http://www.antikliptov.com>

Kanonicкую vizitáciu v Bobrovci vykonal Michal Zeghedin, nitriansky arcidiakon. V latinskom zápise je zaznamenané: „Bobrovecz ad Sanctum Georgium sub ditione arcis Lykava, Petrus Antigus sine uxore fidelis Christi minister una cum suis subditis in nihilo abberentes ab antiqua consuetudine.“ V preklade: „Bobrovec v poddanstve zámku Likava, kostol svätého Juraja, farárom je Peter Starý, bez manželky, verný služobník Kristov, spolu so svojimi podriadenými, ktorí v ničom nepoblúdili od starých zvykov.“

Predpokladalo sa, že tento druhý kostol bol zasvätený Svätému Krížu. Za oltárom bol totiž umiestnený veľký kríž z dreva. Ten kríž, ktorý je umiestnený za oltárom dnešného sanktuária, pochádza z tirolských dielní z 19. storočia.

Pohľad na Bobrovec okolo roku 1950
<http://www.antikliptov.com>

Kostol svätého Juraja bol postavený v gotickom slohu. V rokoch 1550 -1560 bol renesančne upravený. Poznáme aj kňazov, ktorí v Bobrovci pôsobili v tých časoch. V roku 1484 sa stal farárom kňaz Filip. V roku 1581 Matej Radúch.

V polovici 16. storočia sa Lutherovo učenie začalo šíriť aj na Liptove. V roku 1582 sa dedičnými županmi na liptove stávajú Illesháziovci, zväčša prívrženci a šíritelia protestantizmu. Prechod časti obyvateľov Bobrovca od katolicizmu k protestantom bol bez násilia. Kostol jednoducho prevzali evanjelici. Platilo latinské heslo: „cuius regio, eius religio, teda čia zem, toho náboženstvo.“ Prvým kňazom v Bobrovci, ktorý v roku 1584 prestúpil z katolíckej cirkvi na evanjelickú, bol už spomínaný Matej Radúch. Obec sa rozdelila. Traduje sa, že ľudia na nižnom konci aj s kňazom a kostolom boli protestanti. Bohoslužby do roku 1610 boli podobné katolíckym, konali sa však v reči ľudu, teda v slovenčine, nie v latinčine.

Po Žilinskej synode v roku 1610 boli pre Slovensko vytvorené tri superidencie a evanjelici sa osamostatnili.

Ďalší evanjelickí farári pôsobiaci po Matejovi Radúchovi (1584 -1611) boli Juraj Jurkovský (1611-1627), Ján Greškovič (1627-1635), Ondrej Fabiany (1635-1654), Zachariáš Clementis (1659-1682) a Ján Paldiak (1706-1709). O kňazovi Jánovi Paldiakovi, poslednom evanjelickom kňazovi pôsobiacom v Bobrovci, sa dozvedáme, že z obce ho vyhnali v roku 1709. Z Bobrovca odišiel do Bodíc, tam aj zomrel. Pochovali ho v Palúdzke. Bol to evanjelický kňaz pôsobiaci bez kostola, lebo kostol v Bobrovci od roku 1673 patrilo opäť na krátku dobu katolíkom. V roku 1673 cisár Leopold I. nariadil evanjelikom odovzdať kostoly opäť katolíkom. Po 89 rokoch dostali katolíci v Bobrovci kostol naspäť a s ním aj katolíckeho kňaza Františka Fridricha Mruzina. Pri rekatolizácii misijnú činnosť v našej

obci vykonávali v rokoch 1672-1677 pátri jezuiti z Ružomberka.

Nespokojnosť evanjelikov, ktorí boli vystavení nátlaku zo strany cisára Leopolda I. a jeho žoldnierov, využili kuruci a ich prívrženci v zahraničí. Vodcom nespokojencov sa stal Tőkóly, opierajúci sa o pomoc Turkov. Počnúc rokom 1678 Liptov ovládli kuruci a počas vojenských úspechov Tőkólyho sa v roku 1682 opäť kostoly v Liptove, aj ten bobrovecký, dostali do rúk evanjelikov. V rukách katolíkov ostali kostoly v Sliachoch a Kvačanoch. Katolícki kňazi nemohli vykonávať svoju službu a boli prenasledovaní. O rok neskôr bolo opäť všetko inak. Turci boli porazení pri Viedni a Tőkóly, vidiac porážku, odišiel do tureckého exilu.

Po katolíckom kňazovi Mruzinovi bol v rokoch 1687-1724 farárom Ján Brna. Tento kňaz to nemal až tak jednoduché, lebo v rokoch 1703-1711 vypuklo stavovské povstanie vedené Františkom Rákoczym II., ktoré zvrátilo pomery na Liptove opäť v prospech evanjelikov. Evanjelickým kňazom, ktorý nahradil katolíckeho kňaza Jána Brnu, sa stal opäť Ján Paldiak (1706-1709). Aký osud mal počas tohto štvorročného obdobia katolícky kňaz Ján Brna, sa nevie. 16. októbra 1709 obsadili cisárski vojaci Liptov a náš kostol sa natrvalo vrátil do rúk katolíkov. V tom čase už nemecký cisár a uhorský kráľ Leopold I. nežil. Zomrel v roku 1705 a spomínam ho preto, že to bol práve on, čo po viac ako sto rokoch trvajúcich násilností u nás medzi katolíkmi a evanjelikmi kvôli upokojeniu situácie vyšiel protestantom na sneme v maďarskom Šoproni v roku 1681 v ústrety. V tomto roku uzrel svetlo sveta zákonný článok (artikula), ktorým sa protestantom za určitých podmienok dovoľovalo stavať kostoly. Od tohto článku - artikuly boli odvodené aj názvy týchto kostolov - artikulóne. V lip-tovskej stolici boli povolené dva takéto kostoly, a to kostol v Palúdzke postavený v roku 1693 a kostol v Hybiach. Artikulárny kostol musel byť postavený v priebehu jedného roka na okraji obce, dokonca vchod musel byť odvrátený od obce. Musel byť celý z dreva, bez použitia kovu, kamenný základ mohol mať nanajvyš jednu stopu od zeme. Nesmel mať vežu. Postavený kostol nesmel byť postavený v dedine, ale niekde na jej okraji. Po spomínanom roku 1709 nastalo pre veriacich pokojnejšie obdobie a v našom kostole bol do roku 1724 kňazom opäť Ján Brna. Potom to boli nasledujúci kňazi: František Lakovič (1725-1748), Ján Hanelík (1748-1750), Andrej Humádka (1750-1756), Ignác Stupický (1756-

1776) a Jozef Molnár (1777-1784).

V rokoch 1729-1773 rekatolizačnú misiu v Bobrovci vykonávali jezuiti z Liptovského Mikuláša, ktorých podporoval veľkvaradínsky biskup Ján Okoličáni. Rád sídlil v budove, kde je v súčasnosti (rok 2015) Slovenské múzeum prírody a jaskyniarstva. V roku 1737 chodili jezuiti každú druhú nedeľu do bobroveckého kostola, kde ráno vyučovali dospelých a popoludní deti. Mená jezuitov sa zachovali. Boli to Gabriel Jób zo Žiliny, Gašpar Junáč, Ignác Palič, Juraj Imrikovič, Melichar Tarnóci, Alexius Okoličáni, Štefan Pongrác, Juraj Nadšombai, František Pinka, Jozef Špengler, Štefan Sentiváni, Andrej Neogrady, František Beňovský, Adam Stolár, Adam Pinterič.

O udalostiach v Bobrovci počas reformácie sa dozvedáme zo zápisu pochádzajúceho od jezuitov v Ružomberku, a to že v roku 1563 došlo k bojom a vzájomným násilnostiam medzi bobroveckými katolíkmami a luteránmi. Luteránom prišli na pomoc Trnovčania, ktorí zabili miestneho kňaza. Stalo sa to v kostole. Túto udalosť spomína aj Štefan Hýroš vo svojej knihe Zámok Likava a jeho páni z roku 1876. Kostol sa dostal do rúk luteránov z nižného konca a vyšný koniec ostal katolícky. Dedina takto ostala rozdelená. Fara sa presťahovala do Smrečian, kde bol kostol postavený koncom 13. storočia. Bol pod ochranou tamjšieho panstva. Takto to trvalo až do rekatolizácie v roku 1687, kedy bola farnosť v Bobrovci obnovená

Katolícki veriaci z Bobrovca síce patrili pod farnosť v Smrečanoch, ale chodili aj do kostola v blízkom Trstenom, kde bola farnosť zrušená v roku 1732 a od tohto roku pod farnosť v Bobrovci patrili aj veriaci katolíci z Trsteného.

V kronike dediny Trstené sa uvádza, že tento kostol bol v roku 1830 prestavaný na starých základoch a sväté omše sa v ňom slúžili len štyrikrát ročne.

Vyšný koniec Bobrovca - katolícky - údajne zachránil gróf Rakovický, ktorý tam býval a bol dobrým katolíkom. „Vyšňania“ si potom vystavili aj vlastnú drevenú zvonicu s dvoma zvonmi, lebo luteráni z nižného konca im na zvone Juraj z roku 1527 nedovolili zvoniť. Táto zvonica bola posledný raz opravovaná v roku 1896 a stála medzi dvoma štyristoročnými mohutnými jaseňmi až do roku 1963. Oba zvony z tejto zvonice boli zrekvírované na zbrane počas prvej svetovej vojny.

Pokračovanie v ďalšom čísle.

Ľubomír Včela

Bodka za prázdninami

Deti na farskom dvore

Foto: redakcia

Aj tento rok sme sa na konci prázdnin stretli na fare, aby sme poďakovali Pánu Bohu za nádherné prázdniny a zároveň Ho poprosili o Jeho pomoc do nového školského roka. Na tohtoročnej Bodke za prázdninami sme mali tému Cestovanie v čase.

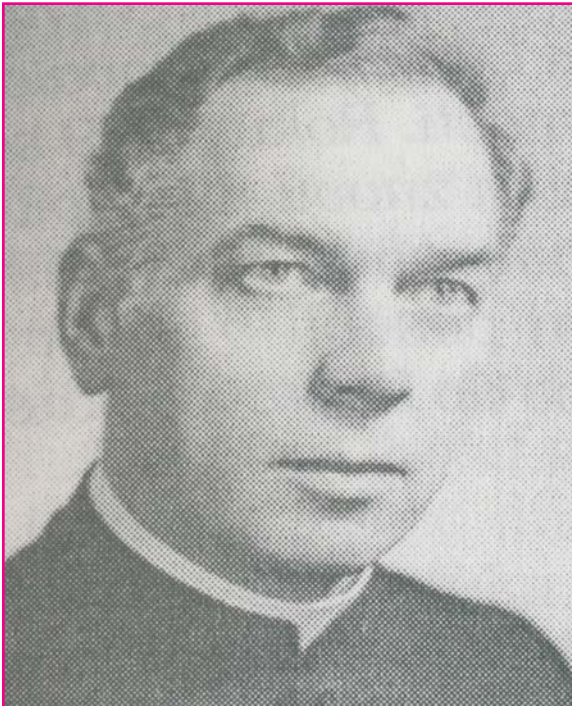
Chceli deťom ukázať, že v minulosti bolo oveľa ťažšie prežiť ako v súčasnej technicky vyspelej dobe. Pripravili sme im štyri scény z minulosti, ktoré boli doplnené scénkami zo súčasnosti a rôznymi hrami.

Začali sme Dobou kamennou, kedy bolo jedlo to najvzácnejšie, čo ľudia mohli mať. Museli sa namáhať, aby chytili aspoň nejakého zajaca. A ako to vyzerá dnes? Jednoducho prideme do supermarketu a vyberieme si. Nasledoval stredovek a nevoľníctvo, doba, kedy vlastné rozhodnutie ľudia ani nepoznali. Dnes máme slobodu a slobodné rozhodnutia, a to by sme si mali veľmi vážiť. Priemyselná revolúcia tiež nebola prechádzkou v ružovej záhrade. Ľudia si vtedy vážili priateľstvo. V dnešnej dobe sa všetko rieši cez sociálne siete a niekedy sa nevieme rozhodnúť, kto je náš skutočný priateľ. A nakoniec druhá svetová vojna, obdobie, ktoré mnohým ľuďom zmenilo život a mnohým im ho vzalo. Už len preto si máme vážiť rodinu.

Krásny deň prežitý na fare sme ukončili spoločnou opekačkou a modlitbou.

Patrícia Jarošová

Svedectvo

Kňaz Bohuslav Pikala

7. októbra na sviatok Ružencovej Panny Márie bola požehnaná kaplnka Lurdskej Panny Márie pri kostole sv. Juraja.

Kaplnku požehnal Miloš Pikala, synovec Bohuslava Pikalu. Poslednou vôľou môjho brata Bohuslava bola aj stavba Lurdskej jaskyne pri farskom kostole. Preto zanechal na tento úmysel aj peniaze. Zásluhou nášho duchovného otca Michala, ktorý vybavil všetko potrebné, dnes kaplnka stojí. Postavila ju firma z Banskej Bystrice, blízka pamiatkovému úradu. Brat Bohuslav ju dal postaviť z vďačnosti Panne Márii za jej ochranu a pomoc celej našej rodine.

Ocko bol stolár. Vážne ochorel. V januári 1933 zomrel ako štyridsaťpäťročný. Mamka mala tridsaťšesť rokov a ocko jej zanechal päť detí.

Nemali sme poľa. Dom, v ktorom sme bývali, bol zadĺžený. Žili sme v biede. Mamička bola vyučená krajčírka, z čoho prišla do domácnosti nejaká korunka. Sociálne podpory pre vdovu a siroty neboli žiadne.

Denne sme sa každý večer všetci modlili v kuchyni na kolenách svätý ruženec, aby nás Matička Božia zachránila od hladu. A tak vnukla dobrým ľuďom, aby nám priniesli nejaké potraviny. Ráno, keď mamička otvorila dvere, našla pri dverách vrečku s múkou, strukovinami a krúpami. Vošla dnu a povedala: „Pán Boh sa

postaral o nás, už máme čo jesť.“

Mamička nám stále prízvukovala: „Deti, učte sa, aby ste mali školu. Keď budete mať školu, budete mať chlieb.“ Preto nám to hovorila, lebo my sme celý rok chleba nemali.

Sestra Božka po skončení meštianky sa zamestnala ako vedúca poštového úradu v Kamienke pri Starej Ľubovni.

Brat Miloš po skončení gymnázia chcel ísť študovať na vysokú školu chemicko-technickú do Bratislavy. Na radu riaditeľa gymnázia si podal žiadosť o sociálne štipendium, a nakoľko sa dobre učil, tak aj na prospechové štipendium. Vďaka štipendiám doštudoval a získal titul chemicko-technický inžinier.

Brat Vladko ukončil gymnázium v Košiciach a tiež šiel na vysokú školu, kde ho finančne podporovala teta Cilka. Sľúbil jej, že po skončení školy jej peniaze vráti. Skončil školu ako lesný inžinier.

Brat Bohuš bol zbožný, často navštevoval kostol, aby tam čerpal od Pána silu kráčať. Raz pri návšteve kostola, bolo to na Veľký piatok, počul vnútorný hlas: „Pod' za mnou...“

Gymnázium nemal ukončené maturitou, preto si ju rýchlo urobil a rozhodol sa vstúpiť k lazaristom do Nitry. Pod vedením pátra Krištína sa pripravoval na kňazské povolanie. Tajní ŠtB ich vysledili a všetkých pozatvárali. Boli obvinení ako vatikánski špióni. V Nitre mali súd, na ktorom bol brat Bohuš odsúdený na 18 rokov väzenia. Odviedli ich do Ilavy, odtiaľ na Jáchymovsko, potom na lágery Bytíz a nakoniec do Příbramu, kde pracoval v bani.

V roku 1960 vyhlásili amnestiu pre politických väzňov. Vtedy bol prepustený aj brat Bohuš po 9 rokoch väzenia. Keď prišiel domov, zamestnal sa ako stolár v Novom domove v Liptovskom Mikuláši. Stále túžil študovať a stať sa kňazom. V roku 1967 si podal žiadosť o prijatie na teologické štúdium, ale neprijali ho. Prijali ho až v roku 1969. Ešte aj na bohosloveckej fakulte v Bratislave ho zavolať ŠtB na výsluch, či pozná Krištína a ostatných „komplicov“. Povedal: „Poznám, ale už pracujú.“ Mučili ho. Duševne ho chceli zlomiť.

Bohusloveckú fakultu s pomocou Božou dokončil a v roku 1973 bol vysvätený za kňaza. Vtedy mal štyridsaťsedem rokov. Primície boli pre Bobrovčanov veľkou udalosťou, lebo od roku 1938 primície v Bobrovci neboli. Mamička sa toho nedožila, lebo zomrela v roku 1969 ako se-

demdesiatdvaročná ročná.

Všetci novokňazi boli pridelení do farností, len brata Bohuša nedávali nikde. Nakoniec ho dali za kaplána do Liptovskej Lúžnej. V decembri 1975 dostal farnosť Dovalovo. Podchvíľou mu robili domové prehliadky, čo brat Bohuš ťažko znášal. V októbri 1980 ho dali ako kaplána do Oravskej Lesnej. Aj tu chodili za ním z ŠtB a strpčovali mu život.

V októbri 1983 mu prideliť farnosť Bobrov. Bola to najhoršia farnosť na Orave. Fara nemala kúpeľňu a WC bolo len vonku. A hoci to bola socialistická dedina, ktorou sa aj okres chválil, brat Bohuš ju povzniesol po duchovnej stránke. Urobil aj veľké opravy na kostole i na kalvárii. Nakoľko bol unavený po telesnej i duševnej stránke, od júla 1988 sa rozhodol odísť na odpočinok. Keď to oznámil svojim veriacim, nastal v dedine plač. Ale aj keď bol na odpočinku, chodil zastupovať farára do Brezy, do Vasil'ova a do Krušetnice.

Za peniaze, ktoré dostal ako odškodné za

väzenie, dal postaviť Kaplnku Sedembolestnej Panny Márie na úpäti Západných Tatier. Tam sa dal po svojej smrti pochovať. Aj to bolo jeho poslednou vôľou.

Vo februári 2013 na 60. výročie súdneho procesu Štefan Krištín a spol. bola v Nitre slávená svätá omša za väznených. Po svätej omši nasledovali svedectvá pamätníkov, kde som aj ja prečítala krátky životopis brata Bohuša.

V septembri 2013 bola odhalená pamätná tabuľa prenasledovaným kňazom a seminaristom. Pamätná tabuľa je na farskom úrade svätého Vincenta v Bratislave - Ružinove. Brat Bohuš je na nej druhý odvrchu.

Aj synovca Miloša Pikalu si Boh povolal za kňaza. Bol dekanom v Banskej Štiavnici. V lete tohto roku ho preložili do Turčianskeho Petra pri Martine.

Vďaka Bohu za jeho veľkú lásku, ktorou nás stále sprevádza životom. V našej rodine sa skutočne stal zázrak Boží.

Anna Šedová

Nechajte a nebráňte...

Animátori na sústreďení
Foto: redakcia

Animátori na sústreďení
Foto: redakcia

V piatok poobede sme si sadli na terasu a vychutnávali vytúženú kávu. Konečne, všetko je pripravené. Naše nadšenie striedali už len drobné obavy z nastávajúceho počasia. Večer po svätej omši sme sa ponáhľali na chatu pripraviť večeru, kým neprídu mladí animátori. Na naše prekvapenie dorazili skôr, ako sme očakávali.

Spoločne sme sa navečerali a rozdelili do tímov. Spoločenské hry tvorili hlavný bod piatkového večera. Dobré sme sa zabavili a prelomili ľady. Večerná modlitba pri sviečke a jemnom brnkaní na gitare nám pripomenula, prečo sme sa stretli. Popriali sme si dobrú noc a prišiel čas načerpať sily na nastávajúci deň. Všade už bolo

GEORGIUS

ticho, len my sme ešte nemohli spať. Odovzdať vhodné informácie tým správnym spôsobom si predsa vyžaduje dlhú prípravu.

Na naše prekvapenie sme ráno vstávali prví. Keďže hodiny plynuli a raňajky už boli prichystané, nastal najvyšší čas začať. Potichu sme sa vkradli do izby a s plechovou miskou, vareškou a vedrom ich zobudili. Nasledovala rozcvička a raňajky s rannou modlitbou. Čo iné by mohlo byť na raňajky, ak nie párky? Po raňajkách prišiel čas venovať sa prednáškam.

V prvej časti sa naši mladí animátori dozvedeli o osobnosti animátora a dôležitosti animátorského tímu. Spoločne sme si pripravili obed,

na ktorý sme sa celé doobedie tešili. Hneď po jedle sme pokračovali, povedali sme si o príprave a vedení stretnutia. Naša práca sa chýlila ku koncu. Na rade boli mladí, ktorí dostali za úlohu pripraviť si stretnutie so všetkým, čo k tomu patrí.

Svoje úlohy sa zhostili veľmi zodpovedne a svedomite si pripravovali svoje stretnutia. Prvá skupina Diamantíky prišla predviesť svoje stretnutie a my ostatní sme sa zahráli na deti, aby sme vytvorili autentickú situáciu. Na koniec stretnutia nám prvá skupinka pripravila úžasnú večeru. Aj večerné poďakovanie bolo v ich réžii. To už bolo predzvesťou blížiaceho sa spánku. Druhá skupina WRAP-čky však ešte usilovne pracovala na svojom stretnutí dlho do noci.

Nasledujúci deň nás privítali rannou modlitbou, chutnými raňajkami a bohatým programom. Rovnako ako v predošlý deň sme si zopakovali role detí, tento raz pre WRAP-čky.

Spoločne sme zhodnotili celý víkend, spomenuli si na najzábavnejšie momenty a postupne sme sa vytrácali z chaty. Chceli sme predsa stihnúť svätú omšu.

Naším, dúfajme, že nielen víkendovým motom je: „Ježiš im povedal: Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo.“ (Mt, 19,14)

Možno si kladiete otázku, prečo práve my dvaja? Je pravdou, že nemáme absolvované kvalifikačné kurzy a animátorské školenia, no obaja sme robili tieto stretnutia a našou snahou bolo odovzdať čo najviac z našich vedomostí a skúseností.

Najdôležitejším cieľom však bolo vzájomné spoznanie a vytvorenie fungujúceho tímu. Veríme, že sa nám podarilo.

Dominika Raková a Timotej Blahunka

Animátori pri jednej z hier pre deti
foto: redakcia

Lurdská jaskyňa

Kňaz Miloš Pikala pri slávení svätej omše
foto: Peter Volaj

Jedným z posledných želaní kňaza Bohuslava Pikalu bolo postavenie kaplnky Lurdskej Panny Márie v areáli kostola. Pôvodná kaplnka bola postavená v rohu farského kostola. Stála za misijným krížom. Jej prítomnosť na stene spôsobovala vlhkosť kostolného muriva, preto bolo nariadené, aby sa kaplnka zbúrala.

Kaplnka však chýbala. A tak chcel kňaz Bohuslav Pikala postaviť novú, ale to sa nedalo. Nedovoľovali to zákony.

Prešlo mnoho rokov. Kňazi, ktorí pôsobili v Bobrovci, tiež túžili obnoviť Lurdsnú kaplnku. Podarilo sa to až tohto roku.

Kaplnka sa začala stavať týždeň po slávnosti Nanebovzatia Panny Márie. Majstri z Banskej Bystrice to zvládli za necelý mesiac.

Na slávnosť Ružencovej Panny Márie kaplnku požehnal Miloš Pikala, farár v Turčianskom Petre, synovec Bohuslava Pikalu. Do kaplnky bola osadená pôvodná socha Panny Márie. Reštaurátori zistili, že pochádza z toho istého obdobia ako socha Panny Márie v kostole v Dúbrave. Podľa dúbavskej Madony dostala naša socha Panny Márie nový červený plášť so zlatým lemovaním. Práve podľa tejto sochy bola naša socha Panny

Márie zreštaurovaná. Panna Mária dostala nový červený plášť, olemovaný pozlátenou farbou.

Pod sochu Panny Márie sme vložili kus obhoreného lipového dreva. Kaplnka stojí na mieste, kde rástla mohutná stará lipa, ktorá pred dvadsiatimi rokmi zhorela.

Na kaplnke je pamätaná tabuľa Bohuslavovi Pikalovi, donátorovi in memoriam.

Vo večerných hodinách je kaplnka osvetlená.

Niekoľko dní pred Dušičkami sa skrásil aj priestor okolo kaplnky. Boli vysadené stromčeky. Ako budú rásť, dotvoria vzhľad kaplnky aj nášho farského kostola.

Na jar plánujeme okolie kaplnky dokončiť.

Vrúčne ďakujeme Nebeskému otcovi ďakujeme patrí Nebeskému otcovi za všetky milosti, ktorými nám pomohol postaviť toto dielo, ale aj tým, ktorí ho postavili.

redakcia

Požehnanie kaplnky
foto: Peter Volaj

Kaplnka vo večerných hodinách
foto: redakcia

Výlet do Wieliczky

V Kaplnke svätej Kingy
foto: redakcia

Na sviatok Sedembolestnej Panny Márie sa náš bobrovecký spevokol vybral na výlet do Wieliczky pri Krakove. Navštívili sme soľnú baňu zapísanú v roku 1978 do zoznamu svetového a prírodného dedičstva UNESCO. Prehliadka bane trvala zhruba 2 hodiny, počas ktorých sme zdolali schody do hĺbky 64 metrov. Najväčším zážitkom pre nás bolo to, že sme si mohli zaspievať v Kaplnke svätej Kingy. Je to chrám vytesaný v hĺbke sto metrov pod zemou s krásnou výzdobou zo soli a s nádhernou akustikou. Po návšteve bane nám dobre padol obed v miestnej reštaurácii. Deň sme ukončili svätou omšou, pri ktorej sme sa poďakovali Panne Márii nielen za krásny výlet, ale hlavne za dvadsaťpäť rokov existencie spevokolu. Veľká vďaka patrí samozrejme aj nášmu duchovnému otcovi, ktorý nám výlet zorganizoval.

M. T.

Pri soche svätého Jána Pavla II.
foto: redakcia

Zjednotení v modlitbe

foto: <http://www.projectym.com>

Svätý otec František vyzýval veriacich k prosbám pred Eucharistiou za požehnaný priebeh biskupskej synody o rodine a za všetkých jej účastníkov, aby boli citliví na vanutie Ducha Svätého a vedeli rozoznať Božie smerovanie pre rodiny v našej dobe.

V našej farnosti sa so súhlasom pána farára a v spolupráci s ním uskutočnila adorácia na tento úmysel. Začala sa v piatok 25. septembra 2015 po večernej svätej omši a trvala do soboty 26. septembra 2015 do devätnástej hodiny. Adorácia bola prerušená len počas slávení svätých omší.

Počas pripravovania časového rozpisu adorujúcich bolo cítiť záujem a radosť z tejto možnosti stretnutia sa s Pánom Ježišom. Viacerí jednotlivci, ale i celé rodiny využili túto príležitosť i viackrát. Nočné hodiny v chráme sa zaplnili celými rodinami, mladými i staršími, ktorí neváhali obetovať spánok. S radosťou ďakujeme za to, že všetci adorujúci a prosiaci zažili mimoriadne stretnutie s Pánom a vyjadrili túžbu, aby adorácie pred vyloženou Sviatosťou okrem celodenných, konajúcich sa podľa rozpisu biskupského úradu, boli raz mesačne, a to vo štvrtky pred prvým piatom po svätej omši až do dvadsiatej prvej hodiny. Okrem toho by sme si chceli raz, dvakrát ročne zopakovať podobnú celonočnú adoráciu.

Pán farár bol potešený záujmom o eucharistickú adoráciu, aj po ďalších takýchto stretnutiach s Eucharistiou. Jeho túžbou je celonočné, prípadne dlhšie bdenie s trpiacim Kristom od slávenia Zeleného štvrtku.

J. V.

Adorácia

foto: www.strendansatl.com

Svätý otec Ján Pavol II., ale i Benedikt XVI. povzbudzujú k adorácii Pána Ježiša v Eucharistii.

Ján Pavol II.: „Úcta, ktorú vzdávame eucharistii mimo svätej omše, je neoceniteľnou hodnotou v živote cirkvi. Táto úcta je úzko spojená so slávením eucharistickej obety. Nech sa preto vrelo odporúča verejná i súkromná úcta k Najsvätejšej sviatosťi aj mimo svätej omše, aby veriaci adorovali a uctievali skutočne a reálne prítomného Krista, ktorý je veľkňaz budúcich darov a Vykupiteľ všetkých“.

Ľudia sa často pýtajú: Čo mám robiť počas adorácie? Ako sa adoruje?

- Takže čo máme vedieť, aby sme mohli adorovať? Nič! Náš najväčší problém nie je v nedostatku prípravy, ale v tom, že sme zvyknutí, že „stále musíme niečo robiť“. Avšak v prípade adorácie je to celkom naopak. Tu musíme Bohu dovoliť, aby „niečo robil“. On stojí pred nami a my stojíme pred ním. A keď sme takto „vystavení“ jeho pôsobeniu, musíme len otvoriť svoje srdce a zabudnúť na seba. To je pri adorácii najdôležitejšie: nechať sa milovať, nechať sa objasť, privinúť sa k Pánovi a zabudnúť na seba.

- Nepodľahni znechuteniu, ak sa ti počas adorácie začne zdať, že stojíš akoby pred múrom. Nie je to pravda! Pán je tu nezávisle od toho, či cítiš jeho prítomnosť alebo nie. Aj vtedy, keď sa ti zdá adorácia ako boj, získaš milosti. Veď nie je možné stáť na daždi a nezmoknúť, či byť na slnku a neopáliť sa. Rovnako je to aj v prípade adorácie.

- Príhovor. Svätý Ján Pavol II. hovoril, že ten, čo adoruje, oroduje a prihovára sa za celý svet. Ten, kto adoruje, získava milosti, ale získavajú

ich aj tí, za ktorých sa prihovára. Ba získavajú ich aj iní - tí, čo vďaka otvoreným dverám kostola môžu vojsť a stretnúť sa s Pánom.

- Zadostučinenie je ďalší rozmer adorácie. Vykonávame zadostučinenie za svoje vlastné hriechy i za hriechy iných.

Deťom vo Fatime bola odovzdaná nasledujúca modlitba :

„Najsvätejšia Trojica, Otec, Syn a Duch Svätý, hlboko sa ti klaniam a obetujem ti telo, krv, dušu a božstvo nášho pána Ježiša Krista, prítomného vo všetkých svätostánkoch sveta, na zmierenie za potupy, rúhania a ľahostajnosť, ktorými si urážaný. Pre nekonečné zásluhy jeho Najsvätejšieho Srdca a Nepoškrvneného Srdca Márie prosím ťa za obrátenie úbohých hriešnikov.“

Keď prichádzame na adoráciu, dostávame milosti, pokoj a lásku, teda všetko, čo máme následne dávať iným. Blížnemu nemôžeme dať nič dobré, čo sme najprv my sami nedostali od Boha.

Z článku Boží projekt, časopis Milujte sa 3/2015 vybral J. V.

Zo života spevokolu

25. výročie založenia
(vtedy „Mládežníckeho“) spevokolu v Bobrovci a výlet do Wieliczky v Poľsku

Kde bolo, tam bolo, keď sa písal rok 1990, vybrali sa niekoľkí pútnici z našej farnosti do Medžugorja. Niekoľkých mladých, ovplyvnených duchovno-hudobnými zážitkami, napadlo založiť spevokol a spievať pri svätých omšiach v bobroveckom kostole.

Mnohým zakladajúcim členom sa to zdá neuveriteľné, ale skutočne tento rok bobrovecký kostolný spevokol oslavuje štvrtstoročnicu svojho vzniku. Zo zakladajúcich členov a spevákov aktívnych v začiatkoch pôsobenia spevokolu spievajú už len málokto, ale zato niektorí sa po viacročnej prestávke medzi nás vracajú a do spevu sa zapájajú aj noví sláviaci.

Za dvadsaťpäť rokov sa v spevokole premleli desiatky mladších aj starších spevákov a nebolo to vždy len o nácvikoch a spievaní na omšiach. Našiel sa čas aj na iný program. Guláše, kapustnice, opekačky, posedenia, výlety. Za tie roky by bolo na čo spomínať :).

K dvadsiatympiatym narodeninám nám pán farár navrhol urobiť si spoločne s ním výlet. Padli viaceré návrhy, viaceré termíny a nakoniec sa to

utriaslo takto: na sviatok Sedembolestnej Panny Márie, 15. septembra, sme vycestovali mikrobusom do Poľska. Niektorí opakovane a niektorí premiérov, sme sa potúlali v podzemí Solnej bane Wieliczka. Baňa patrí medzi najstaršie na svete, ťažba prebiehala od 13. storočia až do roku 2007. Dnes je turistickou atrakciou, ktorá ponúka viaceré sochy, galérie a kaplnku, ktorú vysekali baníci. Ročne baňu navštívi viac ako milión turistov. Baňa je hlboká 327 m, dlhá približne 300 km a má deväť podlaží. Pre turistov je sprístupnená 3,5 km dlhá trasa. Na tejto trase sa nachádzajú sochy od niekdajších baníkov, ale aj súčasných umelcov. Aj kryštály v lustroch sú vyrobené zo solnej skaly. Solná skala je sivej farby viacerých odtieňov. Na konci turistickej trasy sa nachádza veľká sieň a kaplnka, ktorá je využívaná na rôzne oslavy a svadby. Aj my sme spevom spirituálu vyskúšali jej akustiku. Okrem toho sa v turistickej časti bane nachádza aj podzemné jazero a expozícia dejín solného baníctva. Baňa sa používa aj ako rehabilitačné a wellness streisko.

Po prehliadke bane sme sa rozlúčili s naším milým sprievodcom a hľad sme zasýtili v reštaurácii neďaleko parkoviska autobusu. Na zážitky pestrý deň sme zakončili sviatočnou svätou omšou - na Sedembolestnú v Kaplnke Sedembolestnej Panny Márie pod Vápenicou. Vďaka patrí všetkým, ktorí sa na organizácii výletu podieľali.

Marty

Údaje o solnej bani sú čerpané z https://sk.wikipedia.org/wiki/So%C4%BEn%C3%A1_ba%C5%88a_Wieliczka

Naši speváci pri slávení svätej omše
foto: redakcia

La Speranza v Bobrovci
foto: redakcia

Z Bodky za prázdninami
foto: redakcia

Z Bodky za prázdninami
foto: redakcia

Naši speváci vo Wieliczke
foto: redakcia

Naši speváci pri spoločnom stretnutí
foto: redakcia

Cintorín počas dušičkového obdobia
foto: redakcia

Vinšujem, vinšujem, na šťastie, na zdravie, na Božie narodenie,
ten starý rok prežiť, nového sa dožiť,
hojnejšieho pokojnejšieho.
Od Boha lásku, sto zlatých do mieška, plný dvor statku
a po smrti kráľovstvo nebeské.

Vinš zo severného Slovenska
redakcia